

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **Y.D.**, zast. JUDr. Veronikou Mašlonkovou, advokátkou AK se sídlem v Hradci Králové, U Soudu 327/5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, čj. OAM-482/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 15. 6. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že **státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika**, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce žádal o přiznání odkladného účinku žaloby, o této žádosti žalobce rozhodl krajský soud dne 19. 7. 2016 tak, že žádosti nevyhověl.

Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 správního řádu, s tím, že v jeho případě nebyly důvody pro zastavení řízení a s tím, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Soudem ustanovená zástupkyně žalobce pak k výzvě soudu žalobu řádně doplnila, a to dne 10. 8. 2016, uvedla, že žalobce již při prvním pohovoru žalovanému sdělil, že nežádal o udělení azylu v Polsku, kde získal povolení k pobytu, neboť Polsko odmítá plošně azylanty a občanům z Ukrajiny azyl neuděluje. I přes tuto skutečnost však žalovaný rozhodl o příslušnosti Polské republiky k projednání věci. Žalobce je přesvědčen, že s odkazem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dochází v azylovém řízení, prováděném Polskou republikou, k systémovým nedostatkům, zprávy nevládních organizací uvádějí, že země odmítá plošně uprchlíky z Ukrajiny, s tím, že mají možnost přesídlení na jiné místo nezasazené konfliktem, taková rozhodnutí jsou v rozporu s rozhodnutími ESLP, žalobce cituje odkaz na věc Salah Sheekh proti Nizozemí č. 1948/04. Ze serveru www.fmreview.org plyne zpráva o tom, že Polsko udělilo v současné době status uprchlíka pouze 2 osobám z Ukrajiny. Stejně závěry plynou ze zprávy Helsinki Foundation for Human Rights, kde se uvádí, že v r. 2014 požádalo v Polské republice o ochranu celkem 2.318 Ukrajinců, mezinárodní ochranu získalo pouze 6. Z uvedeného důvodu je žalobce přesvědčen, že ČR měla jeho věc přezkoumat i po věcné stránce, k řádnosti procesu v Polsku žalovaný neprovedl žádné dokazování, pouze uzavřel, že na úrovni EU nebo Rady Evropy nebylo vydáno žádné stanovisko, dle kterého by bylo možné učinit namítaný závěr. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Zde pak soud uvádí, že provedl prostřednictvím tlumočníka z anglického jazyka překlad přiloženého materiálu, z něhož plyne, že v Polsku neexistují žádné úřední postupy ohledně 5 hlavních zemí původu (Rusko, Ukrajina, Gruzie, Tádžikistán, Sýrie), každá žádost se zkoumá individuálně, v případě žadatelů o azyl ze Sýrie, Ukrajiny a Gruzie však lze vypozařovat určité tendence. Zatímco žadatelé ze Sýrie azyl dostávají, Ukrajincům a Gruzincům se udělení jakéhokoliv statutu ochrany obecně zamítá. Dále článek pojednává o zjištění Helsinské nadace pro lidská práva (HFHR) o praxi pohraniční stráže při zjišťování totožnosti žadatelů o azyl, vyskytly se případy iránských, vietnamských a běloruských žadatelů, kteří byli žádáni, aby se setkali se zástupci z konzulátů svých zemí ohledně potvrzení totožnosti. Podle polských úřadů tyto aktivity nezahrnovaly sdělení informací, že daná osoba požádala o azyl, proto nedošlo k porušení čl. 9 zákona o ochraně. K ukrajinským žadatelům o azyl pak materiál uvádí, že jejich počet se v r. 2014 významně zvýšil, žádosti tvořily 34 % všech podaných, tedy 2.318. Bylo vydáno 645 negativních rozhodnutí a 372 případů bylo zastaveno. V r. 2015 pak v I. pololetí byl udělen azyl pouze 2 Ukrajincům a 8 doplňková ochrana. Hlavním důvodem odmítnutí byla možnost vnitřního přesídlení, polské úřady považují situaci v západní části země za stabilní a jako důkaz podporující takový závěr uvádějí nový zákon o vnitřně přesídlených osobách, na Ukrajině přijatý.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2016 uvedl, že žalobce se již v PoS v Kostelci nad Orlicí nenachází, dne 10. 8. 2016 uprchl a jeho pobyt není znám, resp. místo jeho pobytu nelze zjistit. Odkazuje proto na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 15 Az 180/2003, kdy v obdobném případě soud řízení zastavil, a to dle § 33 zákona o azylu, navrhuje obdobný závěr.

Ze správního spisu plyne, že 26. 5. 2016 žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je narozen 3. 5. 1975, je státním občanem Ukrajiny, vyznání pravoslavné, nikdy nebyl politicky organizován, o politiku se nikdy nezajímal. Je ženatý, manželka žije v obci Teresva, Zakarpatská oblast, tamtéž žijí i jeho dvě děti. Ukrajinu opustil 21. 1. 2016, jel s kamarády, kteří cestovali do ČR. V Polsku pracoval, 21. 5. 2016 přijel autem za kamarádem do ČR. Pobýval v České republice v letech 1999 – 2008, pracoval zde na stavbách, nyní by zde chtěl získat trvalý pobyt a přivést rodinu, doma by musel narukovat do války. V rámci pohovoru tentýž den žalobce uvedl, že polské vízum si vyřídil, protože české tolik nedávají, pouze schengenská, ale ta nejsou pracovní, proto odešel pracovat do Polska. V minulosti zde 10 let podnikal a neměl žádné problémy, myslí si, že by to zde bylo pro něho lepší. Má zde kamarády, mohl by si tu vyřídit papíry a sehnat práci. Zná česky, kdyby měl v pořádku papíry, dostal by práci. Součástí správního spisu pak je doklad Polské republiky o uděleném vízu žalobci, který žalovaný obdržel dne 10. 6. 2016.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, a to se souhlasem obou účastníků řízení. K dalšímu doplnění žaloby zástupkyní žalobce, které soud obdržel dne 29. 9. 2016, již soud nemohl přihlídnout, neboť bylo podáno po lhůtě, která je pro případné doplnění žaloby povolena (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou

osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající mezinárodní ochrany a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum

udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí uvádí, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce konstatoval, že žalobce byl dne 26. 5. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č. 007280038, vydaného Polskou republikou dne 22. 10. 2015 ve Lvově, s platností od 23. 10. 2015 do 20. 8. 2016, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Česká republika požádala Polskou republiku dne 26. 5. 2016 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a Polsko dne 10. 6. 2016 uznalo svoji příslušnost k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republikou žalobci a dobu jeho trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího

zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Žalovaný konstatoval, že státní moc Polské republiky dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Je považována za bezpečnou zemi původu jak ČR, tak i ostatními státy EU. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak k žalobcem předloženým materiálům, které by měly doložit existenci systematických nedostatků azylového řízení v Polské republice, připomíná, že ani v České republice není situace v udílení mezinárodní ochrany pro občany Ukrajiny zásadněji odlišná, zejména v závěrech o bezpečnosti situace v západních oblastech Ukrajiny a řešení možného přesídlení v jejím rámci. Jak krajské soudy, tak i Nejvyšší správní soud v Brně v dosavadní judikatuře hodnotí jak bezpečnostní situaci na Ukrajině, tak možnost tamního přesídlení i povolání do armády jako důvody, které nejsou azylově relevantní. Námitkám žalobce tedy soud v tomto směru nemohl vyjít vstříc. Připomíná rovněž, že z vyjádření žalovaného ze dne 5. 10. 2016 plyne, že žalobcův současný pobyt není znám.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 10. října 2016

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně